

Vereniging van
Mensen met Brandwonden

ieder(in)

Geachte heer, mevrouw,

Deze reactie op uw internetconsultatie 'Wijziging van het wetsvoorstel Toezicht gelijke kansen bij werving en selectie' komt van de onderstaande vier organisaties van, voor en door mensen met een beperking.

Ondersteund wordt deze reactie door 'Ieder(in), netwerk voor mensen met een beperking of chronische ziekte' en de 'Landelijke Cliëntenraad' (LCR).

Ons pleidooi is: denk bij discriminerende verzoeken ook aan **discriminerende verzoeken met betrekking tot mensen met een handicap of chronische ziekte.**

Intermediairs zullen van hun opdrachtgevers niet ronduit de opdracht krijgen: "wij accepteren geen kandidaten met een handicap of ziekte". Zo'n wens wordt versluierd gegeven als "wij willen iemand die zonder extra begeleiding aan het werk kan", of "iemand die weinig ziek is".

Door dit soort versluierende discriminatie ontstaan twee problemen bij mensen met een handicap of chronische ziekte. Mensen met een handicap vinden op deze manier moeilijker werk en hen wordt een onbereikbare worst voorgehouden die tot mentale schade kan leiden.

Een werkzoekende met een handicap weet niet dat de intermediair de opdracht heeft gekregen om geen kandidaten met een handicap voor te stellen aan hun opdrachtgever. In plaats daarvan hoort hij enkel dat hij keer op keer afgewezen wordt en zoekt de schuld daarvan bij zichzelf. Voelt zich waardeloos, doet nog harder z'n best, voelt zich nog waardelozer en loopt daardoor mentale schade op. Sommige beperkingen, zoals stotteren, en ziektes kunnen daardoor verergeren. Waardoor een negatieve spiraal ontstaat.

Daarom adviseren wij u met klem om onder 'discriminerende verzoeken' ook verzoeken te verstaan over het onbewust of bewust uitsluiten van mensen met een handicap of chronische ziekte.

In de bijlage treft u een aantal ervaringen aan van mensen: die stotteren, die blind of slechtziend zijn en mensen met brandwonden. Evenals een uitwerking van een gesprek

met een verborgen agenda tussen een intercedente en een uitzendkracht. De documentaire 'Niels' die op 27 juli 2021 door de VPRO werd uitgezonden is hiervan een treffend voorbeeld.

Hoe op 'discriminerende verzoeken' in te spelen, daarover denken wij een creatieve oplossing te hebben. Waarover wij graag met u in gesprek gaan. U kunt ons bereiken via info@allesoverstotteren.nl, of telefoon 06-22083590.

Stichting Support Stotteren

E.H.J. Zeggelaar,
Voorzitter

IncluVisie

R. Hoelen,
Kwartiermaker

Samen Bouwen aan Participatie

T.R. Radstake,
Projectleider

Vereniging van Mensen met Brandwonden

T.R. Radstake,
Voorzitter

Ervaringsverhalen

Onderstaande ervaringen geven gesprekken weer, zoals die plaatsvinden als er een verborgen agenda 'opdrachtgever wil geen uitzendkracht met een beperking' meespeelt.

Ze kunnen aan mijn neus zien dat ze geen werk voor mij hebben

Ik stotter en stond ingeschreven bij verschillende uitzendbureaus. In perioden van werkloosheid maakte ik wekelijks een rondje langs die uitzendbureaus, stapte naar binnen en vroeg, uiteraard stotterend, of zij werk hebben voor mij. Zo ook die dag bij dit uitzendbureau.

Ik: "Ik wil even vragen of jullie al w-w-w-w-w-werk voor m-m-m-mij hebben?"

Intercedente: "Nee, helaas, we hebben niets voor je".

Ik: "J-j-j-ammer. Vorige week heb ik een c-c-c-cursus gevolgd en ben daarvoor g-g-geslaagd. Kan ik dat hier d-d-doorgeven?"

Intercedente: "Natuurlijk, wat is je naam ook alweer en wat zoek je?"

Blijkbaar wisten ze mijn naam niet, wisten ze niet welk werk ik zocht, maar konden ze aan mijn neus zien (of aan mijn gestotter horen) dat ze geen werk voor mij hebben.

Vacatures die geen echte vacatures zijn

Vaak zie ik advertenties van uitzendbureaus staan, waarvoor ik geschikt ben. Bel ik stotterend op, dan wordt mij uitgelegd dat dat geen échte vacatures zijn, maar vacatures om de database mee te vullen. Tot zo ver kan ik het nog enigszins begrijpen. Echter, een paar dagen later zie ik die advertenties opnieuw(!) voorbijkomen. Dan voel ik toch echt nattigheid.

Vervelend hieraan vind ik dat ook mijn omgeving die advertenties zien. Dan leg ik uit dat ik daarop gesolliciteerd heb en te horen heb gekregen dat dat geen echte vacatures zijn. Aan de reacties merk ik dat mijn omgeving mij niet gelooft. Door dit soort smoesjes van uitzendbureaus ontstaat er een raar beeld van mij in mijn omgeving. Dat vind ik minstens even kwalijk!

Gesprek met verborgen agenda

Hoe zo'n gesprek met een verborgen agenda verloopt, is in de [documentaire 'Niels'](#) gefilmd. Het fragment start op 14.00 minuten en duurt zeven minuten. Wij raden u aan om dit gesprek te bekijken.

Niels is een sympathieke en hardwerkende jongen. Als kind kreeg hij een hersentumor, waaraan hij is geopereerd. Door een medische fout heeft hij een maand in coma gelegen, is meerdere keren geopereerd en heeft een paar maal een hersenbloeding gehad. Sterk als hij als persoon is, is hij opgekrabbeld. Aan zijn taalgebruik en schrijfwijze valt op dat hij een hoog denkniveau heeft en daarnaar handelt.

Door middel van een 'Opstapbaan' werkt Niels via een uitzendbureau 32 uur per week als logistiek dienstverlener. Zijn salaris wordt met Wajong aangevuld tot 88% van het Wettelijk MinimumLoon.

Een Opstapbaan (met subsidie voor de werkgever) duurt één jaar met een maximale verlenging van één jaar. Echter, Niels werkt er al 2,5 jaar, vindt dit vreemd en hoopt op een vast dienstverband. Daarom vraagt hij om uitleg en duidelijkheid: wel/niet een toekomst als medewerker in vaste dienst?

In het gesprek dat Niels met de intercedente heeft, is voelbaar dat een verborgen agenda "wij willen geen medewerker met hersenletsel in vaste dienst" meespeelt. Iets, waaraan het uitzendbureau meewerkt. De [opdrachtgever is een grote klant](#) van hen en die werk je niet tegen.

Op 14.00 minuten start dit gesprek.

Niels vraagt aan de intercedente van het uitzendbureau of de opdrachtgever het inhuren van hem steeds blijft verlengen? Aan het snelle, kordate 'Ja', dat de intercedente antwoordt, hoor je dat de opdrachtgever hem blijft inhuren en niet in vaste dienst zal nemen.

Niels valt dat ook op en vraagt of dat klopt. Vanaf daar houdt de intercedente de boot af en omzeilt iedere vraag door haar achter "de opdrachtgever" te verschuilen. Zij legt uit dat de opdrachtgever via een constructie Niels maximaal 5,5 jaar mag inhuren.

Over de toekomst van Niels zegt de intercedente letterlijk:

"Daarin zijn we afhankelijk van de opdrachtgever. Zijn die bereid jou een vast dienstverband aan te bieden? Bestaat die mogelijkheid? Of, houden zij vast aan die Opstapbaan? Dat kan ik je niet vertellen".

Dus, zij weet het wel, maar kan, lees 'mag', hem dat niet vertellen.

Iets later prikt Niels het verhaal door, door het gedrag van de opdrachtgever samen te vatten in hoe het op hem overkomt:

"Je mag wel komen werken, maar we vinden je niet waardevol om jou in dienst te nemen".

Daarop draait de intercedente het gesprek razendsnel om en legt de schuld bij Niels: nu hij er langer is blijven werken dan via een Opstapbaan mocht, koestert Niels de verwachting dat hij een vaste baan gaat krijgen.

Daarna is zij weer eerlijk en vertelt hem dat zij slechts twee keer heeft meegemaakt dat iemand met een Opstapbaan een vaste baan aangeboden heeft gekregen. Dat dat niet heel vaak voorkomt. Ze zegt letterlijk dat zij daarmee een realistische verwachting af wil geven en geen valse hoop wil creëren. Hij moet er rekening mee houden dat hij in de toekomst een andere werkplek moet zoeken en dat het een keertje ophoudt bij deze opdrachtgever.

Na dit gesprek werd de inhuuropdracht niet verlengd en zit Niels werkloos thuis.

Onbereikbare worst leidt tot mentale schade

Dat aan Niels een onbereikbare worst werd voorgehouden, blijkt als hij zegt dat bij de tweede verlenging een leidinggevende, vol goede wil en onbekend met de verborgen agenda, tegen hem zei:

“Dit is het moment! Nu kijken ze. Dit is hét moment om je te bewijzen!”

Dat die onbereikbare worst niet toevallig alleen Niels betreft, blijkt uit dat de intercedente slechts tweemaal heeft meegemaakt dat iemand een vaste baan kreeg en dat als uitzonderlijk presenteert.

Kortom: als uitzendkracht doe je je best, werk je goed en krijg je dat ook terug van je leidinggevende. Je vraagt uitleg over een brief waarin volgens jou (terecht) iets niet klopt en als antwoord hoor je dat je bij je werkgever moet vertrekken. Dat ligt niet aan de werkgever, maar dat ligt aan jou. Jij had verkeerde verwachtingen.

Bij navraag en opkomend voor je rechten, ben je per saldo je baan kwijt en word je uitgelegd dat jij degene bent die te veel verwachtingen had.

Wat doet dat met je? De schuld zoek je bij jezelf, ik heb teveel gewild, ik moet mij nederiger opstellen, etc. Wat doet dat met je zelfbeeld? Wat doet dat met angst voor nieuwe voortgangsgesprekken bij toekomstige werkgevers? Dit leidt tot extra spanning hetgeen sommige beperkingen en ziektes verergert.